

mærkelig nok at vide noget om det i Forvejen (oppe fra Ministeriet, mener min Mand) og lod ogsaa til at være meget tilfreds dermed. Jeg spurgte ham tilsidst rent ud, om han mente, du kunde faa et af de mindre Embeder ved en af Kirkerne her i Byen, og det syntes han slet ikke at anse for umuligt. „Deres Broder er jo en særdeles god Laudabilist,“ (er det rigtigt stavet?) sagde han; „og vi trænger ogsaa herinde til unge og prøvede Kræfter.“ Han lagde særlig Eftertryk paa „prøvede“. I det hele talte han saa pænt om dig, (han kender dig jo fra gammel Tid hjemme fra Fader) saa jeg tror ikke, det vil komme til at skade dig, at du har haft de Anskuelser, som du nu er kommen bort fra.“

VII.

En Dag i Begyndelsen af September slog endelig Afrejsens Time.

Det blev en travl og bevæget Dag. Tidlig om Morgen gik Emanuel ud til Skibberup Kirkegaard for at sige Farvel til Guttens Grav og derfra